

РЕШЕНИЕ

№ 3054

гр. София, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1869** по описа за **2022** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от юриконсулт Г. Б. в качеството на процесуален представител на ТД на НАП - С., срещу Решение № 20002235 от 10.01.2022г. по НАХД № 1584/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, 133-и състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 396515-F425902 от 24.01.2019 г., издадено от директора на офис М. при ТД на НАП - С., с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ на Стоян Димитров К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 670 лева за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ.

В касационната жалба се излагат твърдения за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания съдебен акт поради нарушение на материалния закон. Твърди се, че неправилни са изводите на въззивния съд за допуснати противоречия в АУАН и НП, които са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Според касационния жалбоподател нарушението е описано неправилно в АУАН, като допуснатата нередност е поправена с издаването на НП, където е посочено, че цялата сума на предоставените заеми не е декларирана своевременно. Твърди се също така, че за първи път въпросните заеми се деклариран с подадената на 17.10.2018г.

последваща коригираща декларация. В жалбата се сочи още, че непосочването на датата на извършване на нарушението не винаги се явява съществено процесуално нарушение, като това е в случаите, при които датата на нарушението е определяема от данните, възприети в АУАН и НП. Касаторът счита, че санкционираното лице е било наясно за какво нарушение е ангажирана отговорността му, поради което не е налице нарушаване на правото му на защита. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди НП.

В представени по делото писмени бележки се заявява от юрк. Б., че поддържа касационната жалба, моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Стоян Димитров К., представлявана от адв. Б., оспорва касационната жалба с аргументи, подробно изложени в представен писмен отговор. Изразява искане да бъде оставено в сила обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Моли при условията на евентуалност да бъде съобразена настъпилата абсолютна давност. Претендира разности.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна, а решението за правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, XX Касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първостепенния съд, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено от компетентен съд и по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства. По – конкретно, въз основа на дадените от свидетеля Т. – актосъставител показания и на представените по делото писмени доказателства е установено, че С. К. е предоставил заем на [фирма], както следва: на 12.07.2017г. сума в размер на 7 200 лв., а на 17.09.2017г. сума в размер на 19 500лв. На 28.04.2018г. От фактическа страна е прието, че К. декларира с подаване на ГДД по чл. 50 от ЗДФЛ предоставения заем от дата 17.09.2017г. като след така подадената декларация на 17.10.2018г. подал втора коригираща декларация, с която размерът на предоставените от него заеми за 2017г. бил коригиран на 26 700лв. При подаване на тази втора коригираща декларация бил съставен АУАН, който бил връчен на пълномощник, без възражения. На 24.01.2019г., било издадено НП, в което наказващият орган приел, че К. не е посочил в подадената от него декларация, предоставените от него заеми, а на 17.10.2018г., е подал коригираща декларация, в която декларира предоставени заеми в размер на 26 700лв. При тези данни, на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДФЛ на К. е наложено административно наказание „глоба“. Постановлението било връчено на 13.01.2021г.

За да отмени така постановеното НП, СРС е приел, че при издаване на същото са допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място правилно е прието, че

е налице съществено различие в установените факти, при издаване на АУАН и НП относно времето, през което са декларирани процесните заеми, като при издаването на АУАН е прието, че това е станало с първоначалната, както и с последващата декларация, а в НП е посочено, че заемите са декларирани за пръв път с подаването на така наречената последваща, коригираща декларация по чл. 53, ал. 2 от ЗДДФЛ. Правилно е прието, че е налице и съществено разминаване на възприетите обстоятелства и дадената правна квалификация на нарушението в издаденото НП. Първо е прието, че жалбоподателят не е декларирал предоставени заеми, след което е посочено, че ги е декларирал след законоустановения срок на 17.10.2018г. Санкционната разпоредба на чл. 80а, ал. 1 ЗДДФЛ изисква физическото лице, като е било длъжно, да не е подало декларация, а в случая К. е декларирал процесните заеми, макар и извън законоустановените срокове, поради което правилно е прието в първоинстанционното решение, че липсва единство между възприетото за осъществено нарушение и неговата правна квалификация. Нарушението е формално, на просто извършване, което се осъществява чрез бездействие и се характеризира с неизпълнение на конкретно установено задължение. Ето защо, в случай, че има осъществено нарушение, независимо дали в хипотезата на чл. 53, ал. 1 или ал. 2 от ЗДДФЛ, датата на извършване на същото следва да е датата, следваща определения в закона срок т.е. дори и да се приеме изложената в касационната жалба теза, че с въвеждането на чл. 80а, ал. 1 се изключва приложението на чл. 53, ал. 2 от ЗДДФЛ относно обстоятелствата по чл. 50, ал.1, т. 5 от ЗДДФЛ, то извода на първоинстанционния съд досежно грешно посочената дата на извършване на нарушението е правилен и законосъобразен и напълно се споделят аргументите в тази насока от настоящия касационен състав. Видно от приложените към административнонаказателната преписка АУАН и НП, в същите се сочи за дата на нарушението 17.10.2018г., на която дата нарушението бива довършено, но то е започнало на датата, след изтичането на законоустановения срок за подаване на декларация. Неоснователни са доводите на касатора, че същата може да бъде изведена от данните възприети в АУАН и НП. На първо място както бе посочени налице е съществено разминаване във възприетата фактическа обстановка по АУАН и издаденото в последствие НП. Изложените в касационната жалба твърдения, че заемите са декларирани за пръв път с подадената на 17.10.2018г. не се подкрепя от приложените по делото извадки на подадени от К. ГДД, доколкото от същите не може да бъде установена датата на тяхното подаване, а същевременно показанията на актосъставителя, и описаното в АУАН сочат, че К. е декларирал първоначално заем за сума от 19 500лв., а в последствие за сума от 26 700 лв. На следващо място е необходимо да се посочи, че съгласно чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН датата на извършване на нарушението е част от задължителните реквизити на АУАН и НП, уредени с императивни правни норми, поради което следва да бъде посочена точната дата на извършване на нарушението. Датата е част от съществените белези на нарушението, които го индивидуализират, поради което е недопустимо същата да бъде извеждана по тълкувателен път. Като не е посочил правилно коя дата приема за такава, на която е извършено нарушението, наказващият орган е създавал неяснота относно съществените елементи от обективната страна на нарушението и е накарнал правото на защита на санкционираното лице.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде

оставено в сила.

При този изход на спора както и с оглед представените по делото доказателства за реалното заплащане от страна на ответника на 580 лв. за процесуална защита и представителство на адвокат пред АССГ, но от друга страна предвид направеното също по делото възражение за прекомерност от страна на касационния жалбоподател, то на основание чл. 18 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, към която препраща чл. 36 от ЗАДВ съдът определя на Стоян Димитров К. разноски в размер на 419,90 лв., за заплащането на които касаторът по делото следва да бъде осъден.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XX-и касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20002235 от 10.01.2022г. по НАХД № 1584/2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, 133-и състав.

ОСЪЖДА ТД на НАП [населено място] да заплати на Стоян Димитров К. сумата от 416,90лв., представляващо заплатено от страната адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.